

INFORMACE O CHARTĚ 77

/ročník šestý - 1986, číslo 9/

6

xx str.

Dokument Charty 77/18/86 /K Mezinárodnímu paktu o občanských / a politických právech/	2
Příloha: Prohlášení generálního tajemníka OSN ke Dni lidských práv	3
Korespondence Rady svobodného Československa s Chartou 77	4
Dokument Charty 77/19/86 /dopis Radě svobodného Československa/	5
Podzemní Solidarita se obrací na Chartu 77	6
O organizaci podzemní Solidarity	6
Dopis Společenské komise zdraví	7
Dopis Společenského výboru vědy	8
Dopis Skupiny nezávislé osvěty	9
Dopis polského Helsinského výboru	10
Sedmdesát čs. občanů píše generálnímu prokurátorovi v záležitosti Heřmana Chromého a Jana Dusa	11
Petice dvaceti čs. občanů za Jana Dusa	12
Dopis 79 čs. občanů prezidentu republiky ve věci Jana Dusa	12
Sdělení VONS č. 535 /Jaroslav Švestka propuštěn z vazby/	12
č. 536 /Bratři Wonké uvězněni/	13
č. 537 /Katolický kněz Bystrík Janík odsouzen/	14
č. 538 /Heřman Chromý bude souzen/	14
č. 539 /Josef Hejzek souzen za pobuřování/	14
č. 540 /Jesef Hejlek pravomocně odsouzen/	14
č. 541 /Jan Keller pravomocně zproštěn viny/	15
č. 542 /Podmínky výkonu trestu Jiřího Wolfa/	15
č. 543 /Stížnost Waltera Kanii/	16
č. 544 /Podrobnosti o tr. stíhání Pavla Wonky/	16
č. 545 /Pavel Horák odsouzen/	17
Trestní oznámení Anny Šabatové a Petra Uhla /	17
Sdělení Charty 77: Zásahy orgánů státní moci proti sýkům char- tistů s veřejnými činiteli USA, 6.7.1986 /došlo po uzávěrce/	18
Třetí verze návrhu společného memoranda občanů z Východu a Západu účastníků vídeňského jednání KBSE	19
Z materiálů FIDH	21
V samizdatu nově vyšlo...	22
Krátké zprávy /političtí vězni na Slovensku - Jaromír Šavrda pí- še chovatelům koček - Dopis J. Šavrdy sovětské po- litické vězenky I. Ratušinské - z volebního pro- gramu Pavla Wonky - Martin Věchet z Trutnova říka- nován SNB - Protijaderné demonstrace ve Vratislavii a v Lublani/	23-24

xx
Informace o Chartě 77 vydává nezávislá redakční skupina signatářů
Charty 77Petr Uhel, Anglická 8, Praha 2 - Vinohrady
xx

Charta 77/18/86 / K Mezinárodnímu paktu o občanských a politických právech/

Vládě ČSSR

Federálnímu shromáždění

Jak oznamuje informační středisko OSN dne 15.4.t.r. / zn. UNIS-1071/, má být zpráva o respektování občanských a politických práv v ČSSR projednávána na zasedání Výboru pro lidská práva v Ženevě ve dnech 7.-25. července t.r.. Výbor, jak známo, byl ustaven v roce 1976 poté, co vstoupil v platnost Mezinárodní pakt o občanských a politických právech, a to v souladu jeho článkem 28, aby podle článku 40 zkoumal zprávy o respektování paktu v jednotlivých státech, jež pakt podepsaly.

Ratifikaci paktu čs. ústavní orgány se stala jeho ustanovení součástí našeho právního řádu, což potvrdilo i jeho zveřejnění ve Sbírce zákonů pod číslem 120/1976. Jak se všeobecně uznává, je platnost a dodržování právních norem o lidských právech základem opravdu demokratického státního zřízení a režimu. Povinnost dodržovat zásady paktu vyplývá tedy z ustanovení článku 17 ústavy ČSSR o povinnosti všech občanů, jakož i všech státních a společenských organizací řídit se právním řádem a dbát o plné uplatnění socialistické zákonnosti v životě společnosti. Proto se domníváme, že by zpráva o tom, jak jsou zachovávána ustanovení paktu u nás, měla být zveřejněna tak, aby každý občan mohl posoudit její obsah i připomínky, které podle odstavce 4 článku 40 paktu výbor ke zprávě připojí a zašle.

Pro takové zveřejnění mluví i to, že nejvyšší orgány ČSSR potvrdily závaznost paktu podpisem Závěrečného aktu Konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě /KBSE/ v Helsinkách 1.8.1975. Tento významný mezinárodní dokument prohlašuje respektování lidských práv a základních svobod, obsažených v paktu a dalších smlouvách a konvencích za "podstatného činitele míru, spravedlnosti a blahobytu..." Přijaly tím i závěr z tohoto ustanovení logicky vyplývající, že dodržování práv a svobod všech občanů v duchu a podle ustanovení paktu je nutno považovat za jedno z kritérií opravdové mírové politiky a za podstatný příspěvek k zajištění mírového soužití a spolupráce v Evropě. To jen zesiluje požadavek, aby o tomto dodržování byla informována co nejširší občanská veřejnost.

Při této příležitosti, kdy po deseti letech platnosti paktu je jeho účinnost u nás zkoumána mezinárodním orgánem, považujeme za nutné upozornit na potřebu zabezpečit v Československu platnost paktu v plném rozsahu.

1. Již v článku 2 paktu, jakož i ve Výsledném dokumentu KBSE v Madridu, přijatém nejvyššími orgány ČSSR dne 23.9.1983, jsou účastnické státy zavazovány, aby vlastní zákonodárství i správní a soudní praxi uvedly do souladu s právy a svobodami, jež pakt definuje. Charta 77 na potřebu splnění tohoto závazku u nás již několikrát upozorňovala, naposled v dokumentu k výsledkům jednání KBSE v Madridu v roce 1983.

2. Při projednávání zprávy Výborem pro lidská práva by nemělo zůstat bez povšimnutí ustanovení článku 41 paktu o možnosti každého státu-účastníka paktu uznat kompetenci Výboru pro lidská práva posuzovat upozornění státu na porušování ustanovení paktu státem druhým. Tím by si naše republika zajistila možnost aktivně působit v mezinárodním měřítku na zachovávání občanských práv, jejichž dodržování je důležitým faktorem důvěry mezi národy. Zejména po výzvě Výsledného dokumentu z Madridu, aby všichni účastníci KBSE přistoupili k paktům o lidských právech, by takové zajištění platnosti paktu v plném rozsahu jeho textu u nás znamenalo kladný příspěvek k procesu, jenž byl zahájen v Helsinkách.

3. Závěrečný akt z Helsinek uznává výslovně právo jednotlivce znát svá práva a povinnosti a postupovat podle nich. To potvrdil i Výsledný dokument z Madridu - odstavec 9. kapitoly "Principy". Důsledkem tohoto uznání by mělo být, aby Československo přistoupilo k opčnímu protokolu připojenému k paktu o občanských a politických právech, uznávajícímu pravomoc Výboru pro lidská práva přijímat a projednávat upozornění a stížnosti občanů, týkajících se uplatnování paktu v jejich zemi.

4. Madridský Výsledný dokument - odstavec 14. téžé kapitoly - uznává, že nejen vládám, ale i institucím, organizacím i jednotlivým osobám přináleží významná a pozitivní úloha ve sledování cílů stanovených Závěrečným aktem z Helsinek v oblasti lidských práv a svobod. Toto uznání, potvrzené uvedeným schválením dokumentu také nejvyššími orgány naší republiky, vyžaduje uznávat a respektovat občanské iniciativy vzniklé právě pro sledování cílů stanovených těmito významnými mezinárodními akty. Zatím se to neprojevilo postoji státních orgánů vůči Chartě 77, jež takovou občanskou iniciativu představuje. Téměř deset let její činnosti dosvědčuje plně, že je v souladu s naším právním rádem a že se snaží aktivně přispět k plnění závazků vyplývajících z mezinárodních paktů převzatých našimi nejvyššími orgány v souvislosti se zabezpečováním míru. Bylo by proto načase, aby orgány podléhající pravomoci vlády a kontrole Federálního shromázdění skoncovaly s nesmyslnými šikanami, perzekucemi a obtěžováním účastníků této občanské iniciativy, také proto, že jejich jednání v tomto směru zbytečně utráci státní prostředky a zatěžuje pracovní síly zcela neproduktivně a konec končí nikterak nepřispívá dobrému jménu republiky v demokratické veřejnosti ve světě. Místo toho by měly státní orgány - také vzhledem k povinností vyplývající z usnesení k Výslednému dokumentu z Madridu - konečně projednávat věcné připomínky, návrhy a podněty této občanské iniciativy, jak jektomu ostatně zavazuje i článek 29 ústavy ČSSR. K takovému dialogu a pozitivní spolupráci v dodržování zákonnosti je Charta 77 od svého počátku ochotna a připravena, jak to nesčíslněkrát její mluvčí prohlašovali.

Navrhujeme tedy, aby v zájmu plněho uplatnění paktu o občanských a politických právech čs. republika

- uvedla konečně své zákonodárství, svou správní a soudní praxi do souladu s požadavky paktu;
- uznala příslušnost Výboru pro lidská práva přijmout a posoudit upozornění jednoho státu na porušování ustanovení paktu státem druhým;
- přistoupila k opčnímu protokolu, jenž dává pravomoc Výboru pro lidská práva přijímat a projednávat i upozornění a stížnosti jednotlivých občanů;
- a posléze uznala a respektovala občanské iniciativy, jejichž cílem je při uplatňování a prosazování litery i ducha paktu pomáhat.

Martin Palouš
mluvčí Charty 77

Anna Šabatová
mluvčí Charty 77

Jan Štern
mluvčí Charty 77

Ladislav Lis
místopředseda Mezinárodní federace pro
lidská práva - FIDH

V Praze 19.června 1986

Příloha: Prohlášení generálního tajemníka OSN ke Dni lidských práv.

x

Prohlášení generálního tajemníka OSN Javiera Pereze de Cuellar ke Dni lidských práv 10. prosince 1985.

Tento rok přichází Den lidských práv krátce po oslavách 40. výročí založení OSN. Při hodnocení dosavadní činnosti OSN bylo přijetí Deklarace lidských práv uznáno za mezník v procesu lidského pokroku a

uskutečnění cílů Charty OSN. Potvrdilo se to během kontaktů, které jsem letos měl s mnoha vedoucími činiteli světa. Zádný rozumný člověk se nemůže postavit proti snaze vybudovat svět, ve kterém každý člen lidské rodiny může žít svobodně a důstojně.

Je důležité všimnout si skutečnosti, že teprve v tomto století a hlavně pod záštitou Spojených národů se tak zdůraznuje podpora lidských práv, jako předmětu obecného zájmu. Avšak potřeba přeměnit úctu k principu na všeobecnou praxi stále zůstává. A každým případem porušení lidských práv se tato potřeba stává naléhavější. Existuje téměř všeobecné rozhořčení nad přetraváním rasové diskriminace, která by se v lidské společnosti v naší době už neměla vyskytovat. Politika apartheidu v Jižní Africe, která je krajním příkladem takové diskriminace už způsobila masovou lidskou tragédii. Další utrpení v důsledku tohoto úděsného systému lze odvrátit pouze otevřeným dialogem se všemi zúčastněnými stranami.

Odpovědnost za dodržení závazků, vyplývajících z Charty OSN a zásad Všeobecné deklarace spočívá především na vládách. Avšak mělo by se uznat, že úsilí jednotlivců také hraje důležitou roli při podpoře respektování základních práv. Všeobecná deklarace v tomto směru příkla každému jednotlivci a každému společenskému orgánu klíčovou roli. Deklarace je vyzývá, aby se snažili osvětu a výchovou podpořit respektování práv a svobod, které jsou v ní zakotveny. Pomůže to vytvořit příznivou atmosféru pro progresivní národní a mezinárodní opatření v tomto ohledu. Boj za tuto podporu lidské důstojnosti v sobě zahrnuje nutnost informovat co nejširší vrstvy lidí o jejich nezbezpečitelných právech.

Ve všech částech světa existují jedinci, kteří jsou příkladem nesobectví a odvahy pro své úsilí v boji za lidská práva. My se seznamujeme s jejich úspěchy, ale také víme o obtížích, jimž musí čelit, i o tom, že často v tomto úsilí obětuji život nebo svobodu. Z toho plyne mravní imperativ, že tito bojovníci nesmějí zůstat bez podpory. Je proto na místě, že hned na počátku příštího roku komise pro lidská práva zaměří svou pozornost na práva a odpovědnost jednotlivců, skupin a společenských orgánů, které hledají podporu ~~pro~~ v boji za obecně uznávaná lidská práva a základní svobody.

Když žádám Spojené národy o podporu v tomto velkém úkolu, který stojí před námi, apeluji zvláště na vlády, které dosud neratifikovaly Mezinárodní konvenci o lidských právech a zvláště oba pakty. Ty, kteří tak již učinili, bych chtěl vyzvat, aby u příležitosti 40. výročí založení OSN udělali praktické gesto a posoudili přiměřenosť svých zákonů a institucí, zda skutečně odpovídají duchu těchto dohod.

Zabezpečení všeobecného respektování lidských práv je jedním z nejvzácnějších cílů OSN. Jeho uskutečnění vyžaduje naprostou závinenost pro vše, stejně jako silný praktický smysl pro volbu prostředků. Dnes si znova připomeneme své rozhodnutí, že navzdory všem hrozným překážkám vytrváme ve svém úsilí se zápalem úměrným velkému cíli. U příležitosti tohoto velkého dne slibuji, že učiním vše, co je v mých silách, abych pomohl přeměnit lidská práva v univerzální realitu.

xxxx

xxxx

xxxx

Korespondence Rady svobodného Československa s Chartou 77

Mluvčí Charty 77 obdrželi od Rady svobodného Československa dopis z 2.12.1985, který za výkonný výbor RSC podepsali Mojmír Povolný a Martin Kvetko. Z dopisu vyjímáme:

"Dostali jsme Vás dopis ze dne 8. listopadu a děkujeme za něj, Souhlasíme, že ve skutečném pluralismu cest a zájmů, v této rozdílnosti názorů a volnosti mimo Chartu je projevit, je všechna síla Charty 77". Vážíme si Vašeho postoje, jak jsme již ostatně napsali v našem předešlém dopise a vzkazujeme Vám, že s Vámi ~~s~~ jednocujeme v zájmu o to nejobecnější, o to, co se týká všech lidí a čím se provinuje proti

všemu lidu panující režim v Československu: o boj za prosazení platnosti lidských a občanských práv."

Další podstatnou částí dopisu je informace o nejasnostech týkajících se prohlášení "Nikaragua má právo na mír". Nedorozumění, které vzniklo, je vysvětleno v dokumentu Charty 77/19/86.

Závěrem se v dopise RSC uvádí:

"Znova opakujeme, co jsme Vám už napsali: signatáři Charty 77 a jejich přátelé doma i za hranicemi vzali na sebe velkou povinnost: udržovat ve světě dobré jméno demokratických sil v Československu. Ať vždy pečlivě zváží, zda svým podpisem nepodporují sovětskou politiku. Jako posledně Vás prosíme, abyste když naše řádky přijali přátelsky v duchu pluralitní demokracie."

Charta 77/19/86 /Dopis Radě svobodného Československa/

Vážení páновé,

seznámili jsme se s Vaším dopisem z 2.12.1985, ale pro nával práce jsme se k odpovědi stále nemohli dostat. Upřímně řečeno, na téma Nikaragui se nám už nechce korespondovat, neboť to hlavní řekli i za nás naši předchůdci v dopise z 8.11.1985: prohlášení k Nikaragui, kvůli kterým nám píšete, nejsou stanoviskem Charty, nýbrž pouze těch našich přátel, kteří je podepsali. Právoplatným stanoviskem Charty jsou jen její dokumenty podepsané mluvčími jmenovanými pro daný rok. Charta přitom nemůže a nechce nikomu ze signatářů bránit, aby vyjádřil své osobité stanovisko. Uvedený případ ovšem ukazuje, že se tento rozdíl venku nechápe. Jakmile se pod něco podepíší známí chartisté, považuje se to automaticky za názor celého společenství. A nám nezbývá než znovu a znova vysvětlovat.

Jen ještě kvůli přesnosti: tam, kde mluvíte o dvou verzích jednoho prohlášení, když jde ve skutečnosti o prohlášení dvě. První bylo uveřejněno v Le Mondu začátkem května 1985, druhé v New York Times 1.12.1985. Proto se liší i některé podpisy čs. signatářů. Za zmínu však stojí, že většina čs. signatářů, kteří podepsali prohlášení v New York Times, poslala rovněž dopis prezidentu Ortegovi, v němž protestuje proti umlčování stanice Radio Católica a vyjadřuje "své vážné znepokojení nad vývojem v Nikaragui pokud jde o lidská práva a tím i demokratické uspořádání". Vyslovuje obavu, aby tento vývoj nevyústil v "nový systém útlaku a manipulace s prázdnými hesly a plnými kriminály". /Viz Infoch č. 12/85/

Dovolte, abychom našeho dopisu využili ještě k jedné poznámce: Charta - dle našeho názoru - není ani "levá" ani "pravá", jak se venku někdy spekuluje. A nemůže v ní vzniknout situace, kdy by jeden "názorový klan" majorizoval ty ostatní. Když například schvaluji mluvčí nějaký dokument, stačí, aby měl jen jeden z těch tří výhradu k jediné větě či výrazu - a je to jakési veto. Samozřejmě, nepoužíváme je jako polští šlechtici, to bychom nic neudělali, ale učíme se respektovat jeden druhého. Ostatně příprava dokumentů není zdaleka jen věcí mluvčích.

Ale to je spíše procedurální, formální stránka věci. Mluvčím totiž nejde o to, aby prosadili nějaké své klanové stanovisko. Mluvčí netvoří žádnou koaliční trojku. Než člověk takovou službu vezme, musí si řadu věcí promyslet, a to nejen za sebe, ale i za svou rodinu a svůj soukromý svět. A když posléze službu mluvčího přijme, tak se po takovém přemýšlení cítí být vázán trošku subtilnější autoritou, než je ten či onen "názorový klan".

Tím nechceme říci, že mluvčí jsou jací tři svatí, nad nimiž svítí lampička vyššího principu. Oni - právě tak jako celá Charta - jsou a musí být vystaveni diskusi a kritice. Vy sami jste však dobře vycitili, že je nebetyčný rozdíl mezi věcnou kritikou a ostouzením.

Na věcnou kritiku má každý z naší rozlehlé československé obce doma i za mořem plné právo - a budte ujištěni, že se o každé rozumné připomínce hodně uvažuje. V jednom ohledu by nás však měl exil přece jen lépe chápout: síla Charty nespocívá v silných slovech ani v zástupech aktivních stoupenců. Kdo takto zjednodušeně Chartu soudí, počiná si stejně pošetile jako onen diktátor, jenž se svého servilního okolí ironicky ptal: a kolik divizí má papež?

Síla Charty je v autoritě, kterou si postupně získává - doma i venku. Dalo by se z řady příznaků soudit, že její autorita skutečně roste, my si však dáváme pozor na ukvapená tvrzení. To však, že je tady tváří v tvář režimu již deset let a že je ji dobře slyšet, není zas tak malý výsledek.

Přátelsky Vás i všechny krajané zdraví

Martin Palouš
mluvčí Charty 77

Anna Šabatová
mluvčí Charty 77

Jan Štern
mluvčí Charty 77

V Praze 16. června 1986

XXXX

XXXX

XXXX

Podzemní Solidarita se obrácí na Chartu 77

O organizaci podzemní Solidarity

Po vyhlášení výjimečného stavu v Polsku 13.12.1981 se v jednotlivých oblastech /Pobřeží, Velkopolsko, Malopolsko, Mazovsko, Podkarpatsko, Dolní Slezsko a slezsko-dąbrowská oblast/ začaly utvářet prozatímní /oblastní/ koordinační komise, jež se ujaly úkolu alespoň částečně pokračovat v činnosti Solidarity, která byla tehdy postavena mimo zákon. Prozatímní koordinační komise se mají pokusit překlenout období, jakkoli může být i velmi dlouhé, během něhož bude legální činnost nezávislých odborů státní mocí znemožněna. Tyto komise pracují dosud, nyní již s patrnou perspektivou dalších let skryté činnosti. Svou práci úspěšně rozvíjejí i přes velké obtíže ilegality. Prozatímní komise mají jen několik málo členů a jsou zveřejňována jména jen některých z nich. Jednotliví členové zastupují důležité územní celky nebo závody ve své oblasti. Jejich členství je podmíněno jednak ochotou pracovat v podzemí /tj. v podzemí přímo žít nebo, což je častější, vykonávat ilegální práci při jinak normálním občanském způsobu života/, jednak, a to je důležité z právního hlediska, mandátem, který tito členové získali ve své oblasti ve volbách, jež předcházely prvnímu sestavování jedinému sjezdu Solidarity v roce 1981. Pouhý zájemce tedy v tomto orgánu pracovat nemůže, protože to je orgán volený. Většina zvolených funkcionářů v podzemní Solidaritě nepracuje.

Totož podzemní Solidarita má lidí nedostatek, kooptují často prozatímní komise funkcionáře nižších stupňů /ze závodů/, ovšem vždy za předpokladu, že byli v roce 1981 zvoleni. Kromě volených funkcionářů působí v podzemní Solidaritě mnoho pracovníků, a to jak ve vlastních odborových strukturách nebo v iniciativách, které na činnost podzemní Solidarity navazují nebo jsou dokonce vykonávány z pověření orgánů podzemní Solidarity. Z předsedů jednotlivých oblastních prozatímních koordinačních komisí je složena Prozatímní koordinační komise Nezávislého a samosprávného odborového svazu Solidarity, která zastupuje celou podzemní Solidaritu a jejím jménem také vydává prohlášení.

V průběhu posledních dvanácti měsíců bylo několik členů oblastních prozatímních koordinačních komisí policií vypátráno a zatčeno. V červnu m.r. byl uvězněn Tadeusz Jedynak ze slezsko-dąbrowské oblasti, v září Andrzej Michałowski a letos v lednu Bogdan Borusewicz, oba z pobřežní mazovské oblasti Zbigniew Bujak a Konrad Bieliński. Nikdo z nich zatím nebyl postaven před soud. V návaznosti na volební

oblasti a naposledy, 31.5.1986, dvá členové prozatímní koordinační komise

mandát získaný v roce 1981 se předsedou prozatímní koordinační komise mazovské oblasti /zhruba severovýchodní čtvrtina Polska/ Varšavou, Lodží, Olštýnem a Bieliskem/ nyní stal jedenapadesátiletý varšavský učitel Wiktor Kulerski, který se činnosti v demokratické opozici věnuje už řadu let a od vyhlášení výjimečného stavu úspěšně uniká policii. Po zatčení Bujaka a Bielinského zůstal jeho kolegou v mazovské oblasti komisi prozatím jen Jan Lityński, známý opoziční publicista a člen bývalého Výboru společenské sebeobrany KOR-KSS. ~~Lze~~ Lze očekávat, že mazovská komise bude brzy doplněna novými členy.

Prozatímní koordinační komise nejsou jen formálním orgánem. I nyní po pěti letech Jaruzelského normalizace je stále co koordinovat – činnost podzemních tiskáren a vydavatelství, různých nezávislých skupin a komisí, o jejichž práci se ještě zmíníme, činnost stávkových výborů, solidarizační akce s vězněnými, přímou odborovou činnost a různé příležitostné akce, vydávání četných výzev a komuniké.

Podzemní systém prozatímních koordinačních komisí je tedy přímým pokračováním legálních struktur Solidarity z heldiska právní i faktické kontinuity. Nová situace si však také vyžádala nové metody činnosti. Legální Solidarita měla početné týmy odborníků, kteří pomáhali zajišťovat a zpracovávat údaje z oblasti spojených s odborovou činností. Podzemní Solidarita už nemůže takové množství odborníků, kteří by pracovali přímo ~~na~~ v podzemí, mít.. V průběhu posledních let se proto začaly vytvářet zájmové skupiny /komise, výbory/ odborníků a aktivistů. Tyto skupiny nejsou prozatímním koordinačním komisím podřízeny, ale doplňují jejich práci, často s nimi konzultují aktuální zájmová téma, spolu-pracují s nimi a podepisují společně s nimi /svým názvem skupiny/ řadu dokumentů. Tyto zájmové skupiny se rekrutují z odborníků a zájemců pracujících převážně v oficiálních strukturách, často na vysokých odborných místech. Proto také pracují tajně – jména svých členů zásadně nezveřejňují. Anonymita skupin je kryta autoritou prozatímních koordinačních rad /oblastních i celostátní/, které pracují sice rovněž v podzemí, ale s volebním mandátem a částečně se zveřejněními jmény svých členů. Tak je zájmovým skupinám umožněno nejen nerušeně pokračovat v důležité a užitečné práci, ale usnadňuje to i získávání utajovaných informací, které jsou vázány státním monopolem. Veřejná práce v tomto rozsahu by byla mnohem obtížnější a je otázkou, zda by byla výběc možná.

Nedávno jsme obdrželi několik dopisů od polských nezávislých skupin. Jde o Společenskou komisi zdraví, Společenský výbor vědy, Skupinu nezávislé osvěty a o polský Helsinský výbor. Jsou určeny signatářům Charty 77, čtvrtý dopis navíc i členům Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných. Zveřejňujeme je v plném znění.

xxxxxxxxxx

Signatářům Charty 77

Společenská komise zdraví se obrací na signatáře Charty 77 s výrazem uznání za důležitou realizaci programu, který jste vyhlásili v roce 1977. Váš program se mezikálem stal i naším programem. Společenská komise zdraví existuje od roku 1984,, tedy podstatně kratší dobu než Vy. Spojuje nás nejen společný cíl, ale i volba podobných metod činnosti: hlasitá a jednoznačná reakce na každou křivdu, lež, na to všechno, co pozorujeme a co se obrací proti společnostem, národům, proti člověku.

Základem pro výběr prostředků naší činnosti je hluboká úcta k člověku a jeho životu. K úkolům Společenské komise patří:

1. Ujímání se a vypracovávání tabuizovaných témat, která nejsou vedením zdravotní služby zveřejnována a jejich publikace mezi lékařskými pracovníky a veřejným míněním.

2. Reagování na oficiální dezinformace a dementování falešných údajů týkajících se zdraví společnosti a stavu zdravotní služby.

3. Analýza a objasňování příčin úpadku prestiže lékařské a ošetřovatelské profese v Polsku.

4. Vytváření a propagace etického vzoru pracovníků zdravotní služby a vliv naprávní akty týkající se lékařské etiky /Izby Lekarskie - Lékařské komory - instituce lékařské samosprávy, u nás existovaly v době 1. republiky - poznámka překladatele/.
5. Zveřejnování pravdy o existujících společenských chorobách /alkoholismus/ a metodách zápasu s ním.
6. Zakládání a podporování iniciativ zaměřených na ochranu zdraví lidí vystavených represím.
7. Boj s porušováním lékařského tajemství.
8. Snaha o vytvoření odpovídajícího systému péče o neplnoprávné občany.
9. Inspirování některých výzkumných úkolů v těsné spolupráci se Společenským výborem vědy.
10. Snaha o prosazení opětné účasti církevních a rádových institucí ve zdravotní službě a péči o církve nad zdravotnictvím v Polsku.

Shromáždění ve Společenské komisi zdraví jednoznačně prohlašujeme, že nejen plně akceptujeme Vaši činnost, že kromě uznání a úcty k Vaší dosavadní práci, kromě přání do budoucnosti bychom s Vámi rádi bezprostředně spolupracovali.

Domníváme se, že jedině solidární a moudré sblížení na úrvni cílů a prostředků nás bude přibližovat k tomu, aby 21. století bylo pro člověka časem dobrého psychického i fyzického stavu. Prázdné ideje a pohrdání člověkem i přírodou nemohou uzavírat 20. století, aniž by nás k tomu nechalo lhostejnými.

Sledujeme Vaši činnost i Vaši existenci a chceme nalézt cestu ke spolupráci vzájemně se podporujících iniciativ.

Varšava, květen 1986

Společenská komise zdraví

xxxxxxxxxxxx

Varšava 30. května 1986

Signatářům Charty 77

Draží přátelé,

Váš neústupný zápas o právo jednotlivce i společnosti rozhodnout si vlastní osud, Vaše citlivost na lidskou křivdu i společenskou nespravedlnost v nás vzbuzují hlubokou úctu a obdiv. Žijeme ve státech, v nichž každá nezávislá iniciativa je tlumena násilím. Náš obdiv je pak o to větší, že - při veřejných metodách Vaší činnosti - cenou, kterou platíte, je resignace na osobní kariéru a neustálé riziko ztráty svobody. Jako Společenský výbor vědy /Społeczny Komitet Nauki/ chceme vyjádřit solidaritu s Vašimi metodami a cíli. Naše činnost vyrůstá z těchže hodnot.

Společenský výbor vědy vznikl v roce 1983 z iniciativy vědeckých středisek vysokých škol, Polské akademie věd a resortních institutů. Naší hlavní úlohou je obrana práva a stanovení podmínek neomezené vědecké práce a věstranného vzdělávání mládeže. Tento úkol realizujeme mimo jiné:

- podporováním těch, kteří z politických důvodů ztratili možnost pokračovat ve své práci nebo ve studiích,
- zakládáním a financováním společensky důležitých a oficiálně neuznaných výzkumných úkolů,
- vydáváním prací, jejichž normální publikace je vzhledem k politické cenzuře nemožná,
- vypracováním a vydáváním učebních textů pro studenty, které by doplnovaly jednostranné a falešné studijní programy na vysokých školách, zvláště pak v oblasti společenských věd,
- výměnou informací a koordinací činnosti mezi různými vědeckými institucemi po celé zemi.

Ve společensko-politickém systému, který byl Vám i nám vnučen, není místa pro svobodný rozvoj jednotlivce, jsou utlumeny všechny pro-

jevy samostatného myšlení i činnosti. Vede to ke stále hlubší degradaci národní kultury: vědy, umění, osvěty. Věříme, že jediným účinným způsobem, jak se proti tomu postavit, je nezávislé samoorganizování společnosti, vytváření alternativ k oficiálním institucím pomocí organizování vlastních středisek nezávislého myšlení, umění, nezávislého vzdělávání mládeže. Tato alternativa je založena na jednotě cílů a autentických duchovních pouťech, které spojují lidi nezávisle na jejich věku, povolání či původu, také nezávisle na hranicích mezi státy. Hledání pravdy a utváření svobodných a otevřených myšlenek jsou národní cíle. Pro realizaci těchto cílů bylo velmi cenné navázání stálých kontaktů mezi námi, výměna informací a spolupráce. Chováme hlučnou naději, že to bude možné.

Společenský výbor vědy

XXXXXX

Milí přátelé,

máme velkou radost, že se naskytla možnost vzájemného styku a také naději, že se podaří rozvinout užitečnou spolupráci.

Budoucnost našich národů záleží v tom, zda ~~my~~ budeme schopni čelit hrozbě sovětizace nejmladšího pokolení. To se týká nejen Polska, ale všech zemí východní Evropy. Ve všech zemích komunistického bloku totiž cenzura omezuje přístup k objektivním informacím sdělovací prostředky, jsou zaměřeny na politickou indoktrinaci a úkolem vzdělávacího systému je učit budoucí ~~ž~~dospělé občany socialistické země poslušnosti vládě a rezignaci na vlastní duchovní a intelektuální aspirace. Děti a mládež ve všech zemích našeho bloku mají vyrůstat v přesvědčení, že to, co říká strana, je jediná pravda, že to, co přikazuje vláda, je jediná možná cesta, že svět určený komunistickou mocí je jediným možným světem.

Podle ~~nás~~ svého přesvědčení jsme povinni postavit se proti hrozbě duchovního zotročení našich dětí. Je to odpovědnost, na niž nesmíme rezignovat. Proto také, když po 13. prosinci 1981 bylo násilím zastaveno dílo reformy státního systému osvěty zahájené Solidaritou, pokusili jsme se ve své zemi rozvinout "nezávislou osvětu".

Hnutí nezávislé osvěty chceme směřovat k prolomení státního monopolu v oblasti vzdělávání a výchovy. To se nám daří především díky rozvoji nezávislého vydavatelství. Hnutí samizdatu a rozvinutá kolportážní síť nezávislých periodik a knih je základ osvětové činnosti, k níž dále přispívají různé výchovné a osvětové iniciativy rodičů a učitelů, kteří pocítují společenskou odpovědnost jako vychovatelé mládeže a rovněž osvětová činnost církve.

Důležitou výchovnou roli plní v Polsku takové iniciativy jako přednášky, semináře z různých oblastí vědy ve farních střediscích, prázdninové výlety organizované společně skupinami rodičů a dětí, "univerzity" pro děti organizované skupinami duchovně spřízněných rodičů, samovzdělávací skupiny, domácí divadelní představení, společné návštěvy představení nezávislých filmů na videokazetách atd..

V prvních měsících vyjimečného stavu jsme ve Varšavě založili skupinu nezávislé osvěty /Zespół Oświaty Niezależnej/. Dala si za úkol podporovat rozvíjející se nezávislé osvětové a vzdělávací hnutí a to pomocí časopisu zaměřeného na problémy osvěty a vzdělávání a pomocí vydávání hodnotných populárně-vědeckých publikací z různých oblastí společenských věd, a to pro potřebu sebevzdělávacích skupin. Práci skupiny začala vést Rada národního vzdělávání, složená z vědeckých pracovníků a založená v roce 1983.

Casopis varšavské Skupiny nezávislé osvěty Tu Teraz /Zde a nyní/ a čtrnáctideník KOS, který myšlenky Skupiny také propaguje, vycházejí pravidelně už čtyři a půl roku. Mezitím vznikla v celém Polsku řada oblastních středisek osvěty, která vydávají vlastní noviny, z nich je zvláště aktivní vratislavské středisko. V cyklu Sešitů národního vzdělávání, vydávaných KOS, se dosud objevilo několik desítek titulů. Jsou připravovány příručky z literatury posízené cenzurním zákazem, ze společensko-politických věd i z nefalšované historie Polska.

nej
Domníváme se, že v současnosti je důležitější, aby byla prolomena izolace svazující opoziční aktivisty v zemích pod sovětskou nadvládou. Vědomí společného osudu našich národů, znalost problémů, jimiž žijí naši sousedé, nefalšovaná věda nejen o historii Polska, ale také o historii Československa, Maďarska, Ukrajiny a pobaltských zemí - to je cesta vedoucí k prolomení vzájemných předsudků ak budování skutečné solidarity v odporu proti komunistickému totalitarismu.

S radostí bychom přijali možnost spolupráce s Vámi v oblasti osvěty. Chtěli bychom polským čtenářům zpřístupnit publikace o historii Československa, o Pražském jaru, o činnosti české opozice, o současné emigrantské české literatuře. Jsme připraveni umístit v našich novinách /Tu Teraz, KOS/ informace o problémech života v Československu, o činnosti české opozice. Byli bychom velmi rádi, kdyby bylo možné vytvořit podmínky pro trvalou výměnu myšlenek a zkušeností.

Skupina nezávislé osvěty

Milí přátelé,

XXXXXX

činnost Charty 77, která je výsledkem Vaší odvahy, jež zasluguje nejvyššího bodivu, a Vaší vytrvalosti, s níž čelite totalitárnímu bezpráví, je pro nás, účastníky polského Helsinského výboru, podobně jako pro celé hnutí Solidarity, významným zdrojem naděje a víry v uskutečnění společných hodnot a cílů. Domníváme se, že přirozené pouto, jež nás spojuje v ideologii, by se mohlo rovněž projevit ve společně dohodnutých formách spolupráce.

Využíváme proto možnost prvního kontaktu, abychom Vám stručně informovali o své práci:

1. Působíme v konspiraci, nezveřejňujeme svá jména, ale u polského a mezinárodního veřejného mínění jsme dosáhli věrohodnosti. Naše první zpráva "Lidská a občanská práva v PLR za výjimečného stavu", postoupená účastníkům následného jednání KBSE v Madridě byla doporučena Prozatímní koordináční komisi Nezávislého samosprávného odborového svazu Solidarita. Čásem, na základě tohoto doporučení, jsme si vydobyli vlastní pozice, vlastní status nezávislé skupiny, která sleduje, jak se uskutečňují mezinárodní dohody, týkající se lidských práv a základních svobod.

2. Řídíme se právními stanovisky, operujeme kritérii paktů o lidských právech /především Mezinárodním paktem o občanských a politických právech a konvencí Mezinárodní organizace práce/. Je proto naší úlohou být vnitřním pozorovatelem represí, pozorovatelem porušování mezinárodních smluv k vládou PLR.

3. Zhотовujeme roční zprávy /je jich dosud pět/ a tzv. memoriály /jsou dva/. Tyto dokumenty zasíláme Komisi pro lidská práva OSN, účastníkům helsinských setkání KBSE /Madrid, Ottawa/ a také nevládním organizacím a společenstvím, bránícím lidská práva ve světě /Amnesty International, Helsinki Watch atd./. Při vystupování na mezinárodním fóru využíváme pomoci našich mluvčích na Západě.

V Polsku vystupujeme se systematicky předkládanými informacemi v nezávislém tisku /hlavně v časopise KOS/ a snažíme se samizdatově vydávat své zprávy, memoriály a další dokumenty. Celkovou politiku PLR v daném období hodnotíme z hlediska dodržování paktů o lidských právech; z druhé strany však nevystupujeme v konkrétních případech proti justičním orgánům.

4. Pochopitelně - nejdůležitější věcí je kvalita, kvantita a věrohodnost informace. Opíráme se o dost dobré vybudovaný systém oběhu informací, který zajišťuje podzemní struktura "S" /Solidarita/, působící v celé zemi. Využíváme nezávislého /samizdatového/ tisku, spolupracujeme s legálními působícími církevními charitativními středisky a s prostředím právníků. Máme také vlastní, zakonspirovanou síť informátorů a spolupracovníků, vlastní, zakonspirované archivy.

5. Udržujeme spojení s lidmi z vysokých škol a vědeckých ústavů. Získáváme od nich specializované práce a expertizy. Avšak i v našich řadách působí právníci, a to jak praktici, tak i vědečtí pracovníci.

6. Snažíme se o skutečnou "profesionalizaci" textů. Je to důležité, protože jen takové profesionálně chladné, věcné a konkrétní informace a analýzy něco řeknou expertům, kteří se ve strukturách OSN zabývají lidskými právy. Je to pro nás opravdová "gramatika boje", bez níž textům hrozí ideologizace a subjektivismus. Právní zkušenost a dovednost vládnout jazykem občanských věcí je pro nás důležitá také proto, že se snažíme ~~přinutit~~ o výchovu k demokracii.

Jaké závěry mohou z naší činnosti vyplynout pro naši vzájemnou spolupráci? Především soudíme, musíme se vzájemně podporovat v širokém informování světového veřejného mínění o porušování lidských práv v našich zemích. A abychom to mohli činit, musíme si vyměňovat informace a zkušenosti. Rádi bychom se od Vás ~~odzvěděli~~ více o činnosti VONS, směřující k vyvolávání většího tlaku na západní veřejné mínění a západní vlády, aby zaujímaly rozhodnější stanovisko v záležitostech porušování lidských práv a základních svobod úřady našich zemí.

Ať se rozhodnete jakkoliv, je třeba si už dnes vyměňovat konkrétní informace a zkušenosti. Jsme připraveni poskytnout podrobnější informace a praktickou pomoc. Čekáme na Vaši odpověď a přejeme Vám úspěchy.

S přátelským stiskem ruky
19. květen 1986

Helsinský výbor v Polsku

xxxxxxxxxxxxxx

Generální prokurátor ČSSR
JUDr. Jan Baláž, náměstí Hrdinů 1300, Praha 4

Pane generální prokurátoru,

dne 9.4.1986 byl obviněn a poté vzat do vazby signatář Charty 77 Heřman Chromý, který je trestně stíhán pro trestný čin podvracení republiky podle § 98 tr.z.. Heřman Chromý je autorem literárních textů, řadu let je prospěšně činný v oblasti kultury a v posledních měsících je také činný v oblasti lidských práv, což lze nepochybně lze též považovat za činnost prospěšnou. Někteří z nás Heřmana Chromého osobně znají, všichni se však považujeme za stoupence podobně kritického přístupu ke skutečnostem, které kolem sebe spatřujeme. Stíhání Heřmana Chromého považujeme za příliš ukápené a nedomyšlené, zároveň jsme krajně znepokojeni možností, že jeho trestní stíhání může být intrikou Státní bezpečnosti, jak ve svém dopise prezidentovi republiky píše Jan Dus. Jsme přesvědčeni, že propuštění Heřmana Chromého z vazby a zastavení trestního stíhání proti němu je jedinou možnou reakcí orgánů, činných v trestním řízení, na toto podání Jana Duse.

Jste nadřízeným těch, kteří rozhodují o osudu Heřmana Chromého i o osudu Jana Duse, jehož následné zatčení nás jen utvrdilo o možnosti intrik Státní bezpečnosti proti oběma signatářům Charty 77. Jste však také garantem zákonnosti v této zemi. Proto Vás vyzýváme, abyste urychleně přešetřil celou záležitost a nařídil patřičným úřadům rozhodné kroky v případech obou zmíněných lidí. Znovu upozornujeme, že ~~propuštění~~ z vazby a zásadní změnu v přístupu k trestním stíháním proti oběma, považujeme za minimální možná opatření. Jistě by bylo správné přešetřit rovněž jednání příslušníků Státní bezpečnosti, zúčastněných na celé akci. Podstatný úryvek z dopisu Jana Duse prezidentu republiky Vám v příloze pro rychlou orientaci zasíláme.

Na vědomí:

prezident republiky, Federální shromáždění ČSSR, ministerstvo spravedlnosti ČSR, federální ministerstvo vnitra ČSSR

||||||||||||||||||||||||||||||||||

Petr Bouše, Jan Baláž, Petr Bartoš, Zbyněk Bařa, Václav Benda, Zdeněk Buk,

Josef Čečil, Jiří Devátý, Stanislav Devátý, Jiří Dienstbier, Olga Dzúriková, Leona Ederová, Jiří Grunstorád, Karel Hladiš, Martin Horák, Radek Hořčica, Bohumil Charvát, Stanislav Janáč, Pavel Jungmann, Irena Kopecká, Tomáš Kopecký, Ladislav Kašpar, Michal Kašpárek, Vladimír Kolínek, Eva Koutná, Bedřich Koutný, Jan Knetl, Leoš Lang, Přemysl Loukotka, Petr Lutka, Zdeněk Mezířka, Dana Němcová, Jaromír Němec, Pavla Paloušová, Martin Paloš, Oliver Polakovič, Petr Pospíchal, Jiří Pospíšil, Jaroslav Řehořík, Šárka Řezáčová, Pavel Řezáč, Jan Sadlon, Eva Sládkovská, Dušan Slanina, František Slevík, Jarmila Svo- bodová, Anna Sabatová, Jarmila Šilberská, Josef Siška, Miroslav Šlahar, Milan Spička, Roman Špidla, Antonín Štěpán, Karel Svěda, Tána Tobolová, Vladimír Trlida, Petr Uhl, Václav Vaculík, Miriam Valentová, Robert Valík, Otakar Veverka, Martin Věchet, Jan Včelař, Petr Vítek, Hana Vlašicová, Jan Wünsch, Pavel Zvolenský, Leo Mrázek, Alojz Marček, Věra Novotná

/70/

Za správnost podpisů ručí: Otakar Veverka, tř. Svobody 12/738,
763 02 Gottwaldov - Malenovice

Příloha dopisu obsahuje výnatek z dopisu Jana Dusa z 22.4.1986.
Tento výnatek byl již zveřejněn jako příloha sdělení VONS č. 515
v Info o Ch 77/6/86.

XXXXXX XXXXX XXXXX

Petice dvaceti čs. občanů za Jana Dusa

Jaroslav Beneš, Vítězslav Holata, Jan Hrudka, Ivan Martin Jirous, Juliana Jirousová, Božena Komárková, Jaroslav Mezník, Antonín Po- hlodek, Jiří Res, Ondřej Pospíchal, Petr Pospíchal, Pavel Roubal, Jaroslav Šabata, Jan Šimsa, Filip Topol, Václav Umlauf, Vratislav Vavřina, Jan Votavay Jiří Zábrš podepsali dne 3.7.1986 dopis prezidentu republiky, tohoto znění:

Vážený pane prezidente,

obracíme se na Vás ve věci Jana Dusa, evangelického faráře, t.č. bez státního souhlasu, který je od 20. května ve vazbě, obviněn podle §112, poškozování zájmů republiky v cizině.

Pan Jan Dus předal Vaší kanceláři 22. dubna a 8. května t.r. dopisy, ve kterých Vás žádal, abyste se osobně zasadil o vyšetření podvrženého dopisu vůči panu Heřmanu Chromému /vězněný od 9. dubna t.r./ umístěnému a nalezenému v bytě Jana Dusa během domovní prohlídky, kterou 9. dubna t.r. provedli příslušníci StB. Také Vám oznámil další závažné trestné činy, které by bylo třeba vyšetřit a potrestat. Neobdržel odpověď. Místo odpovědi byl 20. května t.r. obviněn a uvězněn a v jeho bytě byla provedena další domovní prohlídka.

Pana Jana Dusa známe jako křesťana angažujícího se pro ty, kterým se děje nespravedlnost, poctivého a otevřeného kritika institucí, které jsou kompetentní pro případ, že jsou v naší zemi porušována lidská práva. Je také velmi originálním starozákonním badatelem.

Zádáme Vás, abyste se zasadil o propuštění pana Jana Dusa a vyšetření a potrestání trestných činů, na které Vás Jan Dus upozornil ve svých dopisech.

Na vědomí: Anně Dusové, ženě Jana Dusa

Za správnost podpisů ručí: Martin Šimsa, Volfsova 12, Brno

XXXXXX XXXXX XXXXX

Dopis 79 čs. občanů prezidentu republiky ve věci Jana Dusa

Vážený pane prezidente,

dne 22.4.1986 předal pan Jan Dus, evangelický farář, spolu se svou manželkou paní Annou X Dusovou, pracovníkům Vaší kanceláře důležitý dokument.

Závažnost skutečnosti, na něž J.Dus v tomto Vám adresovaném podnětu upozorňuje, byla ještě posílena tím, že J.Dus byl měsíc po předání dokumentu pracovníkům Vaší kanceláře obviněn z trestného činu poško-

zování zájmů republiky v cizině podle § 112 tr.z. a vzat do vazby.
Zádáme Vás proto, abyste podnětu J.Dusa z 22.4.t.r.věnoval náležitou pozornost, nechal věc důkladně prošetřit a vyvodil z ní patřičné závěry.

Praha 3.7.1986

Milan Balabán, Alena Balcarová, Václav Benda, Stanislav Borůvka, Hana Čapková, Martin Čech, Ferdinand Čermák, Jiří Dienstbier, Martin Dolejš, Jitka Drahokoupilová, Markéta Fialková, Jiří Gruntorád, Bohumír Hájek, Jaroslav Hajna, Václav Havel, Zbyněk Hejda, Ladislav Hejdánek, Heda Hejdánková, Jana Hejdánková, Petr Hejl, Jan Hoblík, Petra Heřmánková, Ivan Hons, Jan Hrabina, Jaroslav Hromádko, Alena Hromádková, Marie Hromádková, Milan Hübl, Jiří Jirásek, Ivan Jirous, Pavel Kalus, Máša Kalusová, Jiří Kostur, Jan Kozlík, Petr Krejčí, Jaroslav Kučera, Alena Kumprechtová, Ladislav Lis, Míška Litomiská, Jan Litomiský, František Lízna, Václav Malý, Anna Marvanová, Ivan Mašek, Marek Mešicki, Jaroslav Mezník, Petr Novák, Jiří Pavláček, Jiří Payne, Miroslav Pfann, Filip Písářovic, Magdaléna Písářovicová, Miloš Rejchrt, Pavel Roubal, Tomáš Růžička, Jan Schneider, Eva Sladkovská, Rudolf Slánský, Vladimír Smrček, Andrej Stankovič, Olga Stankovičová, František Stárek, Jan Svoboda, Anna Šabatová, Jakub Šilar, Vít Simek, Martin Simsa, Zvonimír Šorm, Rut Šormová, Petr Teuchmann, Jakub Trojan, Hana Tršková, Martin Trusina, Pavla Turčinová, Petr Uhl, Barbara Veselá, Otakar Veverka, Věra Vránová

Oldřich Hromádko

XXXXX

XXXXX

XXXXXX

Sdělení Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných /VONS/, čs.ligy pro lidská práva, člena Mezinárodní federace pro lidská práva /FIDH/

Všechna sdělenení VONS jsou zasílána Federálnímu shromáždění ČSSR. Jména a adresy členů byly zveřejněny ve sdělení č.492 /viz Infoch č.12 z roku 1985/ a č.531 /viz Infoch č.8 z roku 1986/.

Sdělení č.535 /Jaroslav Švestka propuštěn z vazby/

Jaroslav Švestka, který byl 28.4.1986 odsouzen krajským soudem v Českých Budějovicích za údajný trestný čin podvracení republiky k trestu odňtí svobody v trvání dvou let a následnému tříletému ochrannému dohledu a který byl po skončení hlavního líčení ze soudní síně odveden do vazby, /viz naše sdělení č.401 a 518 a dokument Charty 77-14-86: dopis bernské konference/, byl dne 5.6.1986 znovu propuštěn z vazby. Odvolacího řízení, v němž bude nejvyšší soud ČSR rozhodovat o jeho odvolání, se tedy má zúčastnit, jsa na svobodě. Jak známo, Jaroslav Švestka je stíhaný za vytvoření literární práce Orwellův rok, v níž konfrontoval čs.skutečnost roku 1984 s románem George Orwella.

18.6.1986

x

Sdělení XXXX č.536 /Bratři Wonkové uvězněni/

Dne 26.5.1986 provedli příslušníci Státní bezpečnosti domovní prohlídky u Pavla Wonky, nar.23.1.1953, bytem Pražská 384, Vrchlabí, okr. Trutnov a u jeho bratra Jiřího Wonky, nar.8.4.1950, bytem v Novém Městě nad Metují, okr. Náchod. Při prohlídkách, které nařídil kpt. Antonín Moravec z KS SNB v Hradci Králové, bylo zabaveno větší množství písemností. Pavel Wonka byl obviněn z trestného činu pobuřování podle § 100, odst.1, písm.a/ tr.zákona. Oba bratři byli vzati do vazby, přičemž není známo, v čem měl jejich trestný čin konkrétně spočívat.

Podle nepotvrzených zpráv souvisí celá akce proti bratrům Wonkovým s nedávnými volbami do zastupitelských sborů. Pavel Wonka se totiž letos rozhodl ve volbách kandidovat, což sdělali Ústřední volební komisi. Po zamítavé odpovědi oznámil, že volby v okrese nebude považovat za právoplatné a že se obrátí na ústavní soud. /Tento soud v Československu neexistuje, i když jeho zřízení bylo vyhlášeno pštavním zákonem v r.1968./ Těsně před volbami byl hledán SNB, v tu dobu se však nezdržoval doma, a byl proto i se svým bratrem zadržen až 26.5.1986.

Pavel Wonka je automechanik a v trutnovském okrese je znám jako zastánce lidských práv a jako člověk, který díky své znalosti zákonů

účinně pomohl mnoha svým spoluobčanům, postiženým nezákonými či ne-správnými postupy úřadů. Byl v této souvislosti různě pronásledován a v letech 1984-85 čtrnáct měsíců vězněn /viz naše sdělení č.394/. Jeho bratr J.Wonka je vedoucí skladu a má pětileté dítě. Bratři Wonkové jsou ve věznici MS v Hradci Králové. Jejich matka, pí Gerta Wonková, bydlí v Pražské ulici č.378 v Trutnově.
20.6.1986

x

Sdělení č.537 /Katlický kněz Bystrík Janík odsouzen/

Senát krajského soudu v Košicích, jemuž, předsedal JUDr. Štefan Petro, v odvolacím řízení v trestní věci proti katolickému knězi Bystríku Janíkovi potvrdil dne 29.5.1986 rozsudek okresního soudu v Popradě ze dne 4.2.1986, jímž byl B.Janík odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na dvacet osm měsíců v první nápravně-výchovné skupině pro údajný trestný čin podvodu podle § 250 trestního zákona. /Viz sdělení č.497 a 512./

23.6.1986

x

Sdělení č.538 /Heřman Chromý bude souzen/

Hlavní líčení v trestní věci proti Heřmanu Chormému má probíhat ve dnech 8.a 9.července 1986 vždy od 9 hodin v čísle dveří 197 ve III. poschodí soudní budovy ve Spálené ulici číslo 2 v Praze. Rozhodla o tom předsedkyně senátu krajského soudu JUDr.Hana Fučíková. Jak jsme již oznámili /viz naše sdělení č.514, 515 a 534/, devětatřiceti-letý signatář Charty 77 Heřman Chromý má být sozen pro údajné podvracení republiky, jehož se měl dopustit půjčováním nezávislé literatury a hovory na pracovišti. Hrozí mu trest odnětí svobody od jednoho roku do pěti let.

24.6.1986

x

býl

Sdělení č.539 /Josef Hejlek ~~odsouzen~~ za pobuřování/

Dne 27.6.1986 od 8,30 hodin má u krajského soudu v Hradci Králové projednáno odvolání v trestní věci proti Josefу Hejlkovi, který je ve vazbě. Josef Hejlek, stavební dělník v důchodu, nar.10.8.1922, trvale bytem 517 11 Javornice 21, okr.Rychnov n.Kněžnou, přechodně bytem Školní 158, 533 54 Semtíň, okr.Pardubice je stíhan pro trestný čin pobuřování podle § 100 odst.1 písm.a/ a c/ trestního zákona, jehož se měl dopustit verbálními projevy. V minulosti byl již dvakrát trestán za činy politické povahy - jedním z nich byl konflikt se sovětským důstojníkem.

V této trestní věci byl Josef Hejlek vzat do vazby 27.2.1986; dne 28.2. byla provedena domovní prohlídka v přechodném bydlišti. Výši trestu, k němuž byl odsouzen prvoinstančním soudem, se nám nepodařilo hodně zjistit; podle jedné zprávy má jít o trest odnětí svobody v trvání dvou let.

Josef Hejlek žije sám bez příbuzných, jeho zdravotní stav není dobrý. Případu jako trestní věc proti Josefу Hejlkovi je v Československu každoročbě mnoho desítek; nás výbor se o převážné většině z nich bohužel nedoví nic nebo jen velmi málo.

24.6.1986

x

Sděleší č.540 /Josef Hejlek pravomocně odsouzen/

Krajský soud v Hradci Králové projednával dne 27.6.1986 odvolání Josefa Hejlka proti rozsudku okresního soudu v Hradci Králové z 30.5.1986, jímž byl tento čtyřiašedesátnáctiletý stavební dělník v důchodu odsouzen pro trestný čin pobuřování podle §100 odst.1 a,c trestního zákona ke třiatřiceti měsícům ve třetí nápravně-výchovné skupině a k ambulantní ochranné psychiatrické léčbě. /Senátu okresního soudu předsedal JUDr. Procházka, obžalobu zastupoval JUDr.Půhony./ Obhájce JUDr.Pakandl, substitut JUDr.Jelínka, žádal v odvolacím řízení výrazně nižší trest a snížení nápravně-výchovné skupiny, neboť výroky obžalovaného, zaměřené proti státnímu a společenskému zřízení republiky, jimiž naplnil skutkovou podstatu trestného činu pobuřování /a nic jiného obžaloba nestíhala/, byly takového charakteru, že podle názoru obhajoby nemohly

nikoho pobouřit. Krajský soud snížil trest J. Hejlka na dva roky v II. nápravně výchovné skupině, a to s přihlédnutím k věku obžalovaného a ke kladnému pracovnímu hodnocení. Senátu krajského soudu předsedal JUDr. Kubíček, obžalobu zastupoval JUDr. Pařízek. Veřejné zasedání bylo pojmenováno spěchem. Zúčastnila se ho družka Josefa Hejlka, pí Voborníková, bytem Školní 158, 533 54 Semtín, okr. Pardubice. Josef Hejlek byl v minulosti čtyřikrát soudně trestán. Poprvé za politický delikt, který byl amnestován v roce 1968, podruhé za to, že v podnapilosti napadl příslušníka VB, potřetí za ublížení na zdraví s následky a počtvrté za incident se sovětským důstojníkem na plese. Josef Hejlek prodělal infarkt myokardu a psychicky je ve velmi špatném stavu, trpí silnou sklerozou. Při normálním průběhu skončí jeho trest 27.2.1988. Ambulantní psychiatrickou léčbu může prodělávat nebo aspoň zahájit ve výkonu trestu. Josef Hejlek je typickým příkladem oběti nejní čs. justičního systému, ale především politického režimu a zákonů, které mají zabránit jakýmkoli kritickým projevům. Lidí s podobnými osudy jsou vězni jsou v čs. vězeních stovky. /O případu jsme referovali ve sdělení č. 539./
1.6.1986

x

Sdělení č. 541 /Jan Keller pravomocně zproštěn viny/

Krajský soud v Plzni zamítl dne 23.6.1986 odvolání prokurátora a potvrdil rozsudek, jímž byl Jan Keller zproštěn viny okresním soudem v Tachově. Tento signatář Charty 77 byl obžalován z trestného činu marní dozoru nad církvemi a náboženskými společnostmi podle § 178 tr.zákona, přičemž obžaloba spatřovala trestné jednání absurdně v tom, že Jan Keller v létě 1983 jako evangelický farář v katastru své farnosti organizoval týdenní pobyt evangelické mládeže.

Znovu zdůraznujeme, že soudní uzavření téměř tří roky se vlekoucí trestní věci je jen částečným řešením celé záležitosti: plné satisfakce se Janu Kellerovi a spolu s ním všem lidem, kteří si váží lidských práv a základních svobod, dostane teprve tehdy, až tomuto duchovnímu českobratrské církvi evangelické bude opět dán ~~zákon~~ státní souhlas k výkonu duchovenské činnosti. /Viz naše sdělení č. 350, 400, 471, 474 a 502.
2.6.1986

x

Sdělení č. 542 /Podmínky výkonu trestu Jiřího Wolfe/

Jak jsme již několikrát uvedli, v NVÚ MS Valdice je vězněn 34letý signatář Charty 77, dělník Jiří Wolf, který byl odsouzen k šestiletému trestu odňtí svobody a následnému tříletému ochrannému dohledu za to, že po propuštění z předchozího výkonu trestu - rovněž pro politický delikt - se pokusil poslat do ciziny zprávu o poměrech v NVÚ MS Minkovice. Do konce trestu zbývají Jiřímu Wolfovi tři roky. O jeho osudu jsme mnohokrát referovali, zdá se, že je vůbec jen nejfrekventovanějším vězňem našich sdělení. Pojednávala o něm sdělení č. 43, 50, 63, 69, 71, 80, 123, 176, 195, 219, 293, 339, 343, 349, 351, 356, 455, 492 a 505. Na jeho případ několikrát upozorňovala i Charty 77, letos např. v tzv. bernském dokumentu a v dopise Socialistické internacionále; VONS a Charty 77 zařadily Jiřího Wolfa mezi vězně, kteří by mohly být z humanitárních důvodů vyměněni za osoby, vězněné ~~za~~ na Západě za vyzvědačství. Jeho případ byl i na pořadu diplomatických jednání, uvedli ho při svých loňských návštěvách v Československu v rozhovorech s oficiálními činiteli ČSSR tehdejší francouzský ministr zahraničí Roland Dumas a předseda Socialistické internacionály Willy Brandt.

Nyní nám došla zpráva, že Jiří Wolf s vystěhováním z Československa souhlasí. Nechce však podat žádost o milost. Při návštěvě /první po třech letech/ dne 28.6.1986 rovněž uvedl, že generální prokuratura odložila jeho podnět ke stížnosti pro porušení zákona jako nedůvodný. /Tento podnět podal místo odvolání, jehož se vzdal./ Je ve špatném psychickém stavu, hovořil o své ~~za~~ smrti a sestře dával pokyny k pohřbu. Na hlavě má velkou jizvu, ruce má rozřezané a s jizvou se třemi stehy, obje brýle, které dostal teprve před měsícem, má rozbité a bude prý čekat dva měsíce na opravu. Stěžoval si na hlad, stálou únavu a nedostatek hygienických potřeb. Byl kázeňsky ~~zřešťán~~ potrestán zákazem

přijetá balíčku, na nějž je jinak nárok v hmotnosti 2 kg jednou za desetměsíců. Stejně často je i nárok i na návštěvu blízkých příbuzných v trvání jedné hodiny; na rozdíl od balíčku nelze návštěvu zakázat. Jediným blízkým příbuzným Jiřího Wolfa je jeho nevlastní sestra pí Milada Békéová, bytem Na Piketě 457/III, Jindřichův Hradec. Adresa Jiřího Wolfa do vězení je Jiří Wolf, nar. 5.1.1951, NVÚ MS, 507 11 Valdice u Jičína.

Obracíme se na čs. občany i na mezinárodní veřejnost v naději, že projevy solidarity zmírní těžký úděl, který Jiří Wolf prožívá.

3.6.1986

x

Sdělení č. 543 /Stížnost Waltera Kanii/

Signatář Charty 77 Walter Kania, nar. 1940, je ~~up~~ nepřetržitě od 13.6. 1977 vězněn a v současné době vykonává již druhý dodatečný dvouletý trest za pokus o trestný čin poškozování zájmů republiky v cizině, jehož se měl dopustit tím, že se snažil poslat do ciziny zprávu o své situaci a o poměrech ve vězení. /Viz naše sdělení č. 218, 242, 455, 492 a 505, kde je uváděn ve společném návrhu Charty 77 a VONS na výměnu věznů./ Poslední trest Waltra Kanii má skončit 13.6.1988. Je vězněn ve III. nápravně výchovné skupině v NVS MS Vladice. V roce 1980 prodělal dva infarkty myokardu, trpí angínu pectoris a následky infekčního zánětu jater. Stěžuje si, že nedostává potřebný lék Nitro-Mack; po požití Nit-retu má potíže. Je ubytován mezi kuřáky. Walter Kania poslal dne 30.5. 1986 žádost o rozhovor s vojenským prokurátorem, v níž uvádí, že je perzekvován jedním příslušníkem SNV /z jiných zdrojů se uvádí, že je to npor. Jaroslav Koloc/ tak, že se cítí chrožen na životě. Stěžuje si jak na psychické týrání i na nucení k fyzické námaze, která pro něj může být vzhledem k srdeční chorobě, osudná. Prokurátor vojenské obvodové prokuratury z Hradce Králové mjr. JUDr. Pavel Pokorný požádal 9.6.1986 Waltra Kaniu o upřesnění jeho stížnosti.

Walter Kania je německá národností, v minulosti byl údajně i státním příslušníkem NSR. V r. 1977 byl zadržen před vystěhováním do NSR a od souzen zprvu k sedmi letům za údajné rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví, jehož se podle svého vlastního tvrzení nedipustil a které nebylo hodnověrně prokázáno. Další čtyři roky tráví ve vězení z ryze politických příčin.

4.7.1986

x

Sdělení č. 544 /Podrobnosti o trestním stíhání Pavla Wonky/

Jak jsme již oznámili /viz sdělení č. 536; srvn. i předcházející sdělení č. 394/, jsou od 26.5.1986 ve vazbě bratři Wonkové. Zatímco o obvinění Jiřího Wonky z Nového Města nad Metují není dosud nic bližšího známo, ží zjistili jsme, že Pavel Wonka je obviněn ze dvou trestních činů. Trestného činu ~~podle~~/§ 100/pášk pobuřování podle § 100 odst. 1 a trestního zákona se měl skutečně dopustit podle vyšetřovatele tím, že rozšiřoval svůj volební program; jak jsme již uvedli, požádal Pavel Wonka o registraci jako nezávislý kandidát na poslance Federálního shromáždění; jehožadost byla ústřední volební komisi zamítnuta. Dálež je obviněn z trestného činu útoku na veřejného činitele podle § 155 odst. 1 a trestního zákona, jehož se měl dopustit tím, že ve svém bytě dne 13.1.1986 tahal soudce JUDr. Záveského za oděv v úmyslu odradit jej od úředního výkonu. Úřední výkon spočíval v tom, že soudce, domnívaje se, že Pavel Wonka není doma, nechal navrtávat zámek bytu, aby tam bez vědomí Pavla Wonky vnikl a zabavil tam movitý majetek v hodnotě 18 000 Kčs, které podle soudného rozhodnutí měl Pavel Wonka zaplatit národnímu podniku Milet a které byly jinak nedobytné. Postup soudce Záleského je v souladu s čs. zákony. Po vniknutí do bytu došlo k dohadování, avšak Pavel Wonka na místě zaplatil požadovanou exekuční částku. Trestní stíhání pro tento skutek, zahájené po více než čtyřech měsících, se jeví jako zcela účelové a jeho cílem je uměle kriminalizovat Wonkův ryze politický případ. Je jisté, že hlavním důvodem stíhání Pavla Wonky je jeho pokus o nezávislou kandidaturu ve volbách do Federálního shromáždění. Represivnímu aparátu je však trnem v oku i celkové veřejné vystupování Pavla Wonky, který jako právník-amatér pomohl mnoha občanům, což mu způsobilo

Již několikeré trestní stíhání. On sám spatřuje důvody k perzekuci i v národnostní nesnášenlivosti některých úředních činitelů: Wonkovi jsou německé národnosti. - Pavlu Wonkovi hrozí nyní trest do tří let.

5.6.1986

x

Sdělení č.545 /Pavel Horák odsouzen/

Jak jsme již oznámili /viz sdělení č.504/, byl dne 23.ledna 1986 zadřžen a od té doby je ve vazbě Pavel Horák, nar.8.4.XXX 1954. Byl obviněn z trestného činu pobuřování podle §100 odst.1 trestního zákona, jehož se měl dopustit tím, že v Teplicích, kde žije, rozšířil ~~systém~~ cyklostylováný leták s úplným programem pohřbu Jaroslava Seiferta /tj. nejen v Rudolfinu, ale i v kostele a na hřbitově/. Nyní se odvíráme, že okresné soud v Teplicích odsoudil Pavla Horáka jen a jen za tento skutek k trestu čtrnácti měsíců nepodmíněně; krajský soud v Ústí nad Labem na návrh prokurátora /ve věci byl činný JUDr. Dobroslav Pokorný/ tento trest dne 30.5.1986 ještě zvýšil na osmnáct měsíců. Podrobnosti případu se dále zjišťují. Toto odsouzení je naprosto nepochopitelné i pro ty, kdo si již zvykli uvažovat v tvrdých a nespravedlivých měřítcích čs.justice.

6.7.1986

XXXXX

XXXXX

XXXXX

Trestní oznámení Anny Šabatové a Petra Uhla

Hlavnímu vojenskému prokurátorovi,
nám.Hrdinů 1300, 140 00 Praha 4

V Praze 2.července 1986

Dne 1.7.1986 okolo 23,30 hodin nám zabránilo devět pracovníků Státní bezpečnosti abychom vyšli z domu, v němž bydlíme /Anglická 8, Praha 2-Vinohrady/. V přízemí vytvořili svými těly hradbu a při našich pokusech projít nám hrozili dalším použití násilí. Dělo se to za přítomnosti Václava Malého a p.Wilsona, diplomata USA, kteří u nás byli na návštěvě. Pracovníci StB se tak snažili zabránit, abychom se setkali s americkým senátorem Larry Presslerem, předsedou podvýboru pro evropské záležitosti zahraničního výboru Senátu USA, který nás očekával před domem, kam ho pracovníci StB dvakrát odmítli vpustit: poprvé proto, že neměl průkaz totičnosti, podruhé, když si pro průkaz zajel do hotelu, s tím, že návštěva u nás by pro něj nebyla "vhodná". Tito lidé se dopustili trestných činů omezování osobní svobody /§231 tr.z./, vydírání /§235 odst.1,2a tr.z./ a porušování domovní svobody /§238 odst.1, alinéa druhá a třetí, odst.2 b tr.z./. Protože se tohoto jednání dopustili jako veřejní činitelé, spáchali trestný čin zneužívání právomoci veřejného činitele /§158 odst.1 a,b tr.z./ a věc patří do kompetence Vaší prokuratury. Žádáme Vás, abyste uvedené trestné činy podle zákona stíhal. Trestného jednání se zřejmě dopustili i nadřízení devíti pracovníků Státní bezpečnosti, kteří jim přikázali, aby toho dne obtěžovali svou stálou přítomností a různými zásahy Václava Malého a nás dva. Toho dne "střežily" náš dům dva vozy Tatra 613 vždy s třemi pracovníky StB a po příchodu Václava Malého ještě třetí vůz. /Stejně "ostraze" byl podroben i Jiří Dienstbier a možná i další čs.občané./ V rozporu s občanským právem a ústavou zasahovali do našeho soukromí tím, že kontrolovali průkazy totičnosti některých návštěvníků; kromě několika čs.občanů šlo i o americké diplomaty p.Bella s manželkou a pí Deakovou, kteří doprovázeli pí Hansenovou ze zahraničního výboru amerického senátu. /Naopak pí Hansenová byla do našeho bytu bez kontroly vpouštěna a setrvala v něm za přítomnosti diplomatů od 21,55 do 23,10 hodin, i když zahránění rozhovoru s ní mělo být zřejmě smyslem celé policejní akce./ Takové ~~zákony~~ protiprávní počinání státních orgánů je časté: při různých příležitostech střeží náš dům a doprovázejí nás při všech pohybech mimo dům. Je to zcela v rozporu s ústavou této země. Proto Vás žádáme, abyste použil právomoci, které Vám ukládá zákon, a zasadil se o okamžité a trvalé zrušení ~~zákona~~ těchto opatření, postihujících i další čs.občany.

V této souvislosti upozorňujeme i na nezákonné /a podle § 158 tr.z. i trestné/ jednání dalších pracovníků StB, a to ze skupiny, v níž působí

npor.Trefelík, která je na Krajské správě v Hradci Králové pověřena "povídáním" Charty 77. Tito muži spolu s pracovníkem OO StB ve Žďáru nad Sázavou vyvinuli nezákonné nátlak na p.Ladislava Moučku ze Svatky, aby nám neumožnil předem dohodnutý pronájem domku v Otradově okr.Chrudim, kde měla naše rodina /máme tři děti/ trávit, tak jako vloni, letní prázdniny. Tato "místní iniciativa" královéhradecké StB nás nutí být i v létě v pražském bytě o podstupovat konflikty, které vyvolává pražská StB. /Stejný postup uplatnila hradecká StB již v r.1984, tehdy v Březinách okr.Svitavy. Tehdy, a stejně tak i letos, zdůvodňovala svůj postup tím, že "by nás museli hlídat"./

Uváděné zásahy StB značně snižují hodnotěrnost čs.státu jako mezinárodního partnera, poukazují na nelegální charakter postupu orgánů státní moci a obecně zpochybňují legitimitu této moci. Tyto skutečnosti by mely být podnětem pro příslušná rozhodnutí nejvyšších orgánů politické moci. Vás, pane hlavní vojenský prokurátor, žádáme, abyste dal průchod právu a stíhal ty, kteří se dopustili oznamených trestných činů.

Anna Šabatová a Petr Uhl, XXXXX Anglická 8, Praha 2

XXXXX

XXXXX

XXXXX

Sdělení Charty 77 /došlo po uzávěrce/

Zásahy orgánů státní moci proti stykům chartistů s veřejnými činiteli USA

Ve dnech 30.6.až 2.7.1986 pobýval na oficiální návštěvě v ČSSR předseda podvýboru pro evropské záležitosti zahraničního výboru Senátu USA senátor Larry Pressler /ze státu Jižní Dakota, za republikánskou stranu/ s doprovodem. Z iniciativy americké strany došlo dne 1.7.1986 k rozhorovům s mluvčími a signatáři Charty 77, jichž se zúčastnila člena doprovodu senátora, pracovnice zahraničního výboru senátu dr.Carol Rea Hansenová, a za Chartu 77 její mluvčí Martin Palouš a Anna Šabatová a dále signatáři Charty 77 a členové VONS Václav Malý a Petr Uhl. Rozhovorům byli přítomni pracovníci velvyslanectví USA v Praze, rada pro politické otázky R.Bell a třetí tajemnice velvyslanectví J.Deanová. Při setkání se hovořilo o problematice lidských práv a demokratických svobod v Československu, o politice státu vůči církvi a postavení věřících občanů ve společnosti, o postavení Charty 77 v čs.společnosti a o některých konkrétních případech nespravedlivě vězněných osob.

Senátorovi Larrymu Presslerovi, který chtěl navštivit byt, kde ho očekávali Václav Malý, Anna Šabatová a Petr Uhl, zabránil čs.Státní bezpečnost ve vstupu do domu a čs.občanům naopak zabránila vyjít z domu a se senátorem se setkat. Tento postup vůči významnému zahraničnímu činiteli, který byl v Československu na oficiální návštěvě, je v hrubém rozporu jak s mezinárodními zvyklostmi, tak i se zásadami, mnohokrát vyjádřenými dokumenty II helsinského jednání a následujících setkání KBSE, k nimž se hlásí i čs.státní moc.

K eskalaci nevlídných postojů čs.státu vůči USA a jejich ústavním a diplomatickým činitelům došlo dne 4.července 1986, kdy americký chargé d'affaires a.i. Carl W.Schmidt s chotí pořádali v rezidenci velvyslanectví USA v Praze recepci k 210.výročí nezávislosti Spojených států amerických. Kromě oficiálních osobností bylo na ni tradičně pozváno i mnoho dalších čs.občanů. Státní bezpečnost provedla onoho dne rozsáhlou akci, již se zúčastnilo několik desítek pracovníků StB, jejímž cílem bylo zabránit v účasti na recepci pozvaným chartistům. StB je předváděla k XXXXXX výslechům, které trvaly po dobu recepce; zadřízovala je na ulici cestou na recepci nebo v jejich bytech; v některých případech vymáhala, opět pod pohružkou předvedení, slib, že postižený od účasti na oslavě upustí, jiné pozvané sledovala, v úmyslu je od návštěvy rezidence odstrašit. Výslechy se týkaly nejen nedávných dokumentů Charty 77, ale i styků chartistů s pracovníky velvyslanectví USA. Různými formami nátlaku a nezákonného postupu StB byli toho dne postiženi Václav Benda, Ján Čarnogurský /který byl sledován při cestě z Bratislavě/, Jiří Dienstbier, Jiří Hájek, Václav Havel /který byl střežen tzv.operativou v Hrádečku-Vlčicích/, Eva

Kantúrková, Marie Rút Křížková, František Lízna /jehož při cestě z Prahy sledovala malá kolona osobních automobilů a který byl poté ve Velkých Opatovicích, moravském městečku, kde žije, ostentativně "střežen" operativou StB/, Ladislav Lis, Václav Malý, Anna Marvanová, Martin Palouš, Josef Průša, Jiří Rumík, Anna Sabatová, Petruška Šustrová, Jan Štern a Petr Uhí. Je možné, že výčet osmnácti jmenovaných není úplný. Téhož dne byl krátce před 14.hodinou před domem, v němž žijí

~~xxxxxx~~ manželé Uhlovi, zadržen Zdeněk Ingr, signatář Charty 77 z Pardubic, který chtěl Uhlovy navštívit. Přímo před domem, na veřejném prostranství, byl pracovníky Státní bezpečnosti prohledán a poté odvezen; o jeho dalším osudu není nic známo.

Omezování osobní svobody a zásahy do soukromí jsou porušením čs. ústavy a podle čs.trestního zákona jsou trestné. Rozsáhlá policejní akce byla navíc zaměřena proti přátelským stykům amerického a čs.lidu; byla demonstrací síly vůči těm americkým parlamentním a diplomatickým činitelům, kteří zcela v souladu s mezinárodními pakty o lidských právech projevují zájem o stav lidských práv v Československu. Pokud jde o Charty 77, je podle svého základního prohlášení i celé své desetileté tradice připravena jednat o problematice lidských práv s kýmkoliv, komu jde o zlepšení této oblasti. Vítá proto zájem zahraničních vládních i nevládních institucí, mezinárodní veřejnosti, světového tisku atd. o tyto otázky. Je jen vinou čs.státní moci samotné, které odmítá nabídku ~~xxx~~ Charty 77 k dialogu o lidských právech, že se jednání o stavu lidských práv neúčastní. Nynější postup čs.orgánů - a akce StB tohoto rozsahu se musela konat se souhlasem politického vedení státu- je reakcí v posledních letech ~~xxxxx~~ ojedinělou. Uvedené nevládné akty čs.úřadů vůči veřejným činitelům USA jsou více než politovánihodné; jsou to kroky, posilující atmosféru studené války, kroky, které jsou zaměřeny proti ~~xxxxx~~ uvolnování mezinárodního napětí.

6.7.1986 Anna Sabatová

Jan Štern

mluvčí Charty 77

~~xxxxx~~

mluvčí Charty 77

redakční skupina

Třetí návrh společného prohlášení zpracovala po milánské schůzce /viz Infoch č.7 z r.1986/, pověřená zahrnout do textu přednesené a zaslány připomínky, včetně našich. Skupina ve složení Georg Breuer-Víden/, Dieter Esche /Berlin/, Mient Jan Faber /IKV, Haag/, Jan Kavan /Londýn/, Janek Minkiewicz /Solidarita, Amsterdam/, Wolfgang Müller /Haag/ a Christian Semler /Kolín n.Rýnem/ vycházela ze společného kritického stanoviska, které vzešlo z návštěvy Rolanda Jahna /Záp.Berlín, nedávno odešel z ~~NDR~~ a Janka Minkiewicze v Lublaně a bylo výsledkem jednání s lublaňskou mírovou skupinou. ~~xxxxx~~ /Tato skupina působí oficiálně v rámci studentské organizace; vznikla loni na základě disusu o Pražské výzvě/. Mient Jan Faber vyjádřil ~~xym~~ vážné výhrady k jednomu odstavci návrhu textu /o kulturní a vědecké spolupráci/, takže ~~xx~~ zvláště o této části textu bude třeba ještě diskutovat. Další návrhy konkrétních změn, škrtů a doplnků lze zasílat nejpozději do 29.srpna 1986 na adresu Georg Breuer, Birnbaumgasse 4/3, 1100 Wien, Rakousko. Konečná verze memoranda bude zredigována po koordinaci schůzce ve Vídni a ve dnech 30. a 31.srpna 1986. Pokud chce někdo připojit svůj podpis už v této fázi, může ho zašlat na stejnou adresu ve stejném termínu.

Text návrhu vychází ze zjištění, že mnohé závazky, které vlády v Helsinkách přijaly, zůstaly jen na papíře. Pokračuje militarizace společnosti, nezrušené bariéry svobodné komunikace mezi Východem a Západem dále reprodukuji nepřátelské obrazy a základní lidská práva stále ve skutečnosti neexistují v mnohých signatářských zemích. My, občané rozdílných částí Evropy, máme životní zájem na tom, aby

Helsinki přinesly výsledky. Předkládáme proto některé své názory jako oprávnění činitelé helsinského procesu, který výslovně předpokládá spolupráci mezi jednotlivci, skupina a společenstvími jako významný příspěvek k dosažení cílů proklamovaných v Helsinkách.

Tři helsinské koše jsou vzájemně závislé. Rozhodně odmítáme jakoukoliv tendenci stavět mír proti svobodě a naopak. Trvalá dětení nemůže být dosažena, budou-li se zanedbávat otázky občanských svobod a politických práv. Mír, bezpečnost, dětení a spolupráce, lidská a sociální práva a sebeurčení národů - toho všeho je možno nejsnáze dosáhnout tak, že to bude dosaženo v tomto celém komplexu, dohromady.

Překonat stagnaci vyžaduje, aby národy a vlády všech evropských zemí uznaly vlastní odpovědnost, nespolehaly jen na supervelmoci a posilovaly tendenci k multipolaritě. Dětení musí mít pevné kořeny uvnitř společnosti. Kontakty mezi jednotlivci a skupinami přes hranice mohou přispět k překonání struktur "studené války" a připravit základy "horkého míru". Stabilita v mezinárodních vztazích závisí na nezávislém a demokratickém rozvoji společnosti. Mír na našem kontinentě může být bezpečný, bude-li to skutečně demokratický mír, podporovaný občany celé Evropy. Uplatnění základních lidských práv, svobody myšlení a svědomí, svobody shromažďování a sdružování, svobody informací je nezbytnou předběžnou podmínkou, aby se společnosti vůbec mohly zabývat životními otázkami a vykonávat demokratickou kontrolu svých vlád. Odmítáme všechny násilné akce a všechny formy vojenského vměšování nebo hrozby takovým vměšováním do vnitřních záležitostí jiných zemí, jejichž cílem je potlačit společenské změny. Požadujeme současně solidaritu, vzájemnou pomoc a spolupráci všech, kdo usilují o mír, lidská práva, emancipaci žen, sociální spravedlnost a ekologické cíle.

V kapitole Dětení zdola se zdůrazňuje, že vzájemnou důvěru nelze vytvářet jen vládní činnosti. Čtyřicet let rozdělení vytvořilo mnoho nepochopení a neporozumění. Je třeba navázat co nejširší kontakty. Je mimorádně významné zintenzivnit dialog a spolupráci nezávislých skupin, jejichž existence a činnost je podstatným příspěvkem k vytvoření evropské identity a dětení zdola. Jako praktické kroky navrhujeme: - vytvoření fondu, řízeného nezávislými skupinami a organizacemi pro podporu prázdninových táborů mládeže s podobnými zájmy /hudba, sport, ekologie, studium jazyků atd./; /převzato z dokumentu Charty 77 Prostor pro mladou generaci - pozn.red./

- vytvoření nevládní agentury, která by soustavně sledovala a analyzovala vývoj helsinského procesu a předkládala praktické návrhy.

Kapitola Evropská bezpečnost vychází ze zjištění, že základní podmínkou pro trvalý mír je demokratizace států a společnosti, včetně kritického veřejného mínění, schopného vykonávat účinnou kontrolu vojenské a bezpečnistní politiky. Dále předkládá některé konkrétní návrhy na kroky k odzbrojení a vytváření vzájemné důvěry. Právom se zdůrazňuje, že mír je společný úkol všech, přičemž Evropané musejí spolupracovat jako rovnoprávní partneři supervelmocí, že politická a vojenská opatření jsou vzájemně závislá.

Kapitola Právo na sebeurčení odmítá blokovou logiku, jíž se zdůvodňuje, že se státy zbavují části své suverenity vůči vedoucí mocnosti. Zatímco u států NATO jde hlavně o záležitosti zahraniční a vojenské politiky, je v zemích Varšavské smlouvy sovětské zasahování všeobsahující.

Kapitola Lidská práva nejprve popisuje současný stav a předkládá návrhy nezbytných prvních kroků k jí napravě: svoboda cestování mezi všemi zeměmi helsinského procesu bez víz a výjezdních doložek, neomezování kontaktů s cizinci; svoboda pohybu ve vlastní zemi; právo na emigraci bez ztráty majetku a bez zatížení různými poplatky; uznání existence nezávislého /samizdatového/ vydavatelského a tiskařského sektoru; neomezování dopravy knih, novin, náhrávek atd. přes hranice, jsou-li osobním vlastnictvím cestujícího a nejsou-li určeny k prodeji; právo národnostních a etnických menšin na vlastní školství atd.; zvážení a uznání statutu politického vězně; zrušení trestu smrti; vytvoření evropské-

ho soudu lidských práv, k němuž se mohou obrátit všichni lidé, žijící v zemích KBSE.

Kapitoly o ekonomické a ekologické spolupráci a o spolupráci kulturní a vědecké přinášejí stručné zhodnocení současného stavu a rovněž návrhy na rozšíření spolupráce. Úvodní odstavec kapitoly o kulturní a vědecké spolupráci, k němuž jsou -jak jsme uvedli- výhrady, zní: "Evropská identita se dnes projevuje předeším jako vědomá přináležitost k evropské kultuře, jež je kulturou jednoty v rozmanitosti, a to v úzce vymezeném prostoru. Evropská kultura je neodmyslitelná od představy svobody individua, jež je omezena pouze svobodou jiných individui, a od oddělení státu a občanské společnosti, které z této představy plynou. Obnovuje se tím, že je otevřena vůči jiným světovým kulturám, i tím, že zaújímá kritický postoj k temným kapitolám evropských dějin, které jako hypotéka stále zatěžují současný život našeho kontinentu."

V závěrečné části se pod názvem kapitoly Evropa, jakou chceme /The Europe we envisage/ vychází z toho, že Helsinky ponechávají otevřené dveře k mírové a postupné změně směrem k pluralistické Evropě, překonávající blokovou strukturu. Závisí to na schopnosti a vůli Evropanů jasné artikulovat své zájmy vůči své supervelmoci. "Současně jsme si vědomi toho, že takovou Evropu nelze budovat v konfrontaci s USA nebo SSSR či s jejich vyloučením, ale pouze ve společném úsilí všech zemí KBSE." Máme-li radikalizovat helsinský proces jako součást celkového demokratického programu, musíme čelit těm prvkům supervelmocenské politiky, které jsou v rozporu s právem na sebeurčení, působit na velmoci, aby se vzdaly hegemonistické politiky a začaly jednat jako demokratičtí partneri. V rámci perspektivy dobrého sousedského soužití evropských národů, založeného demokraticky, se vytváří i "šance, že obaněmecké státy, při uznání jejich hranic s jinými státy, mohou nalézt způsoby řešení německé otázky v souladu s přáním svých občanů".

Taková Evropa by také byla schopna hledat nové přístupy ke konfliktu Sever-Jih.

K přípravě základů pluralitní, nezúčastněné, mírové a demokratické Evropy jsou nezbytné tyto kroky:

- snížení a nakonec stažení všech cizích zbraní a vojsk ve všech evropských zemích;
- rozpuštění NATO a Varšavské smlouvy a všech ostatních vojenských smluv;
- mírová ústava pro Evropu, ~~xxxmíru~~ garantovaná smlouvami; deset základních principů helsinských dohod by mělo sloužit jako východisko;
- právo všech evropských národů svobodně a demokraticky rozhodovat o vnitřních poměrech bez cizího vmedování;
- rozvoj systému vše evropské hospodářské, politické a kulturní spolupráce, překračující současný stav a znova definující vztahy s třetím světem.

Mnohé představy a návrhy, obsažené v memorandu, se mohou jevit nerealisticky a utopicky. "Zda mohou být uskutečněny nebo ne, to nevíme", končí mávrh memoranda. "Víme však, kam nás v minulých desetiletích zavedla politika realistů?"

/zpracoval -sp-/

XXXXX XXXXX XXXXX

Z materiálů FIDH → Mezinárodní federace pro lidská práva

a UNESCO

FIDH je mezinárodní organizace přidružená k OSN, k Evropské radě, sídlící v Paříži. Skládá se z 30 členských lig, z nichž čtyři /bulharská, guatemalská, maďarská a rumunská/ působí v exilu. Čs.ligou Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných, který je jedinou členskou organizací, působící v sovětském bloku. Také člen VONS Ladislav Lis je jediným místopředsedou FIDH, žijícím ve východní Evropě.

Materiály FIDH docházejí naší redakci nepravidelně. V posledních třech měsících jsme nedostali žádné číslo týdeníku La Lettre, který podává přehled o činnosti FIDH a jednotlivých členských lig.

Poslední dvě mimořádná čísla časopisu La Lettre se zabývají Chile a ~~XXX~~ Etiopií. Zpráva o návštěvě delegace FIDH v Chile v listopadu 1985 je zaměřena na podmínky ve vězeních po incidentech z 18.10.1985, kdy při nichž v santiažské věznici zahynulo osm osob,

z toho jeden politický vězeň a jeden dozorce. Zpráva přináší mnoho informací o podmínkách ve vězení, o politických vězích, o institucích působících ve prospěch věznů atd. /63 stran A4/

Zpráva o etipské misi byla vydána 15. dubna 1986. Mise se zúčastnili dva britští právníci, jeden francouzský právník a jeden francouzský lékař. Tato delegace zastupovala současně dvě mezinárodní organizace, a to FIDH a ICCJ - Mezinárodní komisi katolických právníků. Pobývala v březnu 1986 v etiopské provincii Tigre. Pobyt uskutečnila a šetření prováděla bez souhlasu etiopské vlády. Mise byla vyvolána faktem, že Tigreská lidová fronta osvobození, která vede proti Addis Abebe ozbrojený boj, osvobodila z ústřední věznice v Makale /hlavní město provincie Tigre/ cca 1800 vězňů, z nichž mnozí byli ve vězení mučeni. Mise FIDH a ICCJ o mučení a nelidských podmínkách ve vězení přinesla řadu dokumentů a zveřejnila mnoho svědectví. /64 stran A4/

xxxxx

xxxxx

xxxxx

V samizdatu nově vyšlo...

Střední Evropa, IV, 1985, 135 str.A4

Uvodní poznámka k obsahu tohoto čísla sborníku; Václav Benda "Znovu křesťanství a politika: Jak dál po Velehradě" /zkrácená verze/; Josef Hradec "Křesťanská univerzita J. Floriana" /druhá část/; Zdeněk Neu- bauer "Kalich versus kříž"; Petr Rezek "Filozofie evropanství J. Patočky jako metafyzika pohybu"; André Glucksmann "Horbačovovo impérium: každému jeho příděl zabedněnosti"; Christian Jelen, Leopold Unger "Stalin měl pravdu: Polsko nelze posovětštit"; Golo Mann "Rozhovor /s nestorem německého dějepisectví rozmlouvali pro Die Zeit Marion Dönhoffová a Theo Sommer/; dopis Petra Uhla vydavatelům Střední Evropy se žádostí o tiskovou opravu; Adam Wandruszka "Habsburský dům" /druhé pokračování z knihy vydané nakl. Herder Verlag ve Vídni, 1984/.

x

Obsah /červen 1986/, 67 str.A 4

Eda Kriseová "Bílé růže ve váze ~~zakloněné~~, nakloněné", "Na stěně dáma s psíčkem"; Miroslav Červenka "Modlitba o vráceném ráji" /verše/; -PHA- "De mortuis nihil nisi bene...?" /další polemika s nekrologem Ivana Klímy o Jaroslavu Dietlovi/; Zdeněk Urbánek "Zastavení" /text z r.1951/; Petr Kabeš "Těžitka" /myšlenky, citáty/; Sergej Machonin "Záznam" /úvaha nad výstavou Adrieny Simotové v Brně/; Jaří Kratochvíl "O dvou hrách Milana Uhdeho aneb k charakteristice autořského typu" /zamyšlení nad hrami "Velice tiché Ave" a "Hra na holuba"/; Jan Trefulka "Fejeton o svátečním dni" /pro Havla, Vaculíka a Uhdeho u příležitosti jejich významných životních jubileí/; Miroslav Červenka "/Sebe-/ K/nock/ O/ut/" /polemická glosa k recenzím "Více než 13 řádky o:", které jsou zveřejnovány pod šifrou /KO/ /; Lenka Procházková "Pokoušení na bidýlku" /fejeton/; Milan Jungmann "Povolaný, ale nevyvolený" /recenze - úvaha nad tvorbou spisovatele Petra Pavlíka/; /KO/ "Více než 13 řádky o...." /glosy, komentáře k 15 různým knihám a publikacím/, Ludvík Vaculík "Český zápor" /fejeton/.

x

Informace o církvi č.5/1986, 22 stran A4

Obsahuje mj. velikonocné poselství Jana Pavla II., informaci o mírovém poselství španělských biskupů, rozhovor německých katolických novin s kardinálem Tomáškem, dopis kardinála Tomáška z 20.4.t.r. adresovaný předsednictvu vlády ČSSR o umělém přerušení těhotěství a jeho zákonné úpravě, petici zhruba padesáti lidí ze Slovenska /~~xxv~~ jména ani přesný počet nejsou uvedeny/ k z března t.r. k témuž tématu, polemiku o postavení žen v církvi a ve společnosti, zprávu o A. Navrátilovi, dále krátké zprávy z Vatikánu a ze světa.

Informace o církvi č.6/~~xxv~~ 1986, 22 stran A4

Většinu čísla zabírá obžaloba trestní věci proti RNDr. Vladimíru Fučíkovi a spol. /případ katolického samizdatu/, informace o tomto procesu a o rozsudku, x vysvětlení kněze Ota Mádra k této věci a dokumenty případu Augusta Navrátila. Mezi dalšími zprávami z Vatikánu, z Česko-

slovenska i ze světa najdeme informaci o kanonizaci Anežky České, o čestném doktorátu slovenského biskupa Jána Korce a o oslavách uganských mučedníků, jichž se jako papežský legát účastní kardinál Josef Tomek.

x

Charles Bukowski: Připoutejte se /sbírka básní/, 72 stran A5

x

Milan Hübli: Úvaha nad prací Z.Jičínského "Vznik České národní rady v době Pražského jara a její působení do podzimu 1969, recenze,"

4 strany A 4, červen 1986

Milan Hübli: Tento způsob diskuse se mi jeví již trochu zvláštní, poznámka k článku v East European Reporter /prevzato z madžarského samizdatového Hirmondo/, 1 str.A 4

xxxxx

xxxxx

xxxxxx

Krátké zprávy

Političtí vězni na Slovensku

Ze Slovenska přišla zpráva, že političtí vězni jsou postupně soustředo-vání v Ilavě. Do NVÚ MS Ilava byli také přemístěni političtí vězni z NVÚ MS Leopoldov, kteří tam vykonávali trest ~~dm~~ v II. a III.NVS. Mezi přemístěnými jsou i Ján Ondruš a Jozef Skošník /není známo, za jaké delikty byli odsouzeni/, kteří jsou ve špatném zdravotním stavu.

x

Jaromír Šavrda piše chovatelům koček

Ostravský spisovatel a signatář Charty 77 Jaromír Šavrda je chovatel koček. StB mu již několikrát zabránila v účasti na chovatelských akcích v Praze a Brně. V dopise redakci Informačního zpravodaje chovatelů koček J.Šavrda protestuje proti tomu, že byl pro svou neučast na výstavě koček dán na černou listinu. J.Šavrda podrobně popisuje zásahy, které mu účast znemožnily.

x

Dopis J.Šavrdy sovětské politické vězenky Ireně Ratušinské

Dopis o svých vlastních zkušenostech z vězení, plný sympatie a porozumění, poslal ukrajinské vězenky Ireně Ratušinské Jaromír Šavrda. Je datován 23.červnem 1986.

x

Z volebního programu Pavla Wonky

"Provokání" nezávislého kandidáta na poslance do SL FS ČSSR Pavla Wonky", který je t.č. obviněn z tr.činu pobuřování a držen ve vazbě za to, že toto provokání rozšířoval, má tři strany formátu A4. V uvodu se praví: "Obracím se tímto provokáním nejen ke svým voličům ve volebním obvodu do SL FS ČSSR č.79, ale i k širokým lidovým masám. Stojíme nyní v kritické fázi existence naší společnosti. Výsledky naší společenské a hospodářské politiky jsou každému dobře známy. Stejně tak je nesporné, že naše společnost a její dálší rozvoj vyžadují nové metody a způsoby řízení. To znamená pochopitelně i plně a zcela nově uplatnit zásady socialistické demokracie ve volbách do zastupitelských sborů."

Jsme pevně začleněni do tábora světové ~~xmíxky~~ socialistické soustavy. Máme před sebou dvě alternativy budoucnosti: Bud změníme dosavadní systémy své práce a myšlení a znovuzískáme pracující jako celek pro budování socialistické společnosti, nebo máme před sebou druhou alternativu pomalého odumírání a zaostávání společnosti ke vzniku takového stavu, že nebude možné udržet ani dosavadní stav životní úrovně."

Dřed své voliče a všechn lid jsem vystoupil se svou kandidaturou na poslance FS ČSSR. A to s tím, že budu hájit skutečné zájmy pracujícího lidu a to zejména tak, jak vyplývá z mého volebního programu. Své volební programy vyhlásila i Národní fronta, nikoliv však její poslanci, kteří svou příští činnost ukryli za anonymitu státních plánů sociálních a ekonomických. Žádný z nich neslibil lidu více, než že bude usilovat o plnění uvedených plánů státu a že udělá i něco navíc."

V další části svého provolání P.Wonka připomíná historii vybojování

volebního práva a podrobně zdůvodňuje své právo kandidovat ve volbách. Kritizuje zároveň současný stav z hlediska zásady obecnosti voleb, zásady rovnosti a zásady přímosti. Další část programu je věnována polemikou s protikandidátem P. Wonky, kandidátem Národní fronty. P. Wonka poukazuje na jeho dosavadní ~~práce~~ veřejnou činnost a dovozuje, že by se lépe uplatnil jako poslanec národního výboru. "V případě, že by kandidatura nezávislých kandidátů nebyla připuštěna", píše v závěru svého provolání Pavel Wonka, "potom by došlo k provedení neplatných voleb do Federálního shromáždění ČSSR s nepředstavitelnými důsledky, které z toho plynou. Celou záležitost by musel řešit ústavní soud ČSSR. Tuto ústavní instituci nám ovšem FS ČSSR ze osmnáct let ještě fakticky nezřídilo." /.../ Nezbývá nám než věřit, že mocenské orgány státu překonají strach před tím, že nezávislí kandidáti na poslance FS budou hájit skutečné zájmy pracujícího lidu, což by mohlo vyvolat společenský pokrok a pohyb společnosti kupředu."

X

Poznámka - errata:

Ve sdělení VONS č. 536 k případu bratří Wonkových, byly nesprávně uvedeny adresy Pavla Wonky a jeho matky. Správné adresy jsou:
Pavel Wonka, Pražská 878, Vrchlabí I, okr. Trutnov
Jiří Wonka trvale u Pavla Wonky, Pražská 878, Vrchlabí I, okr. Trutnov,
přechodně Nádražní 108, Nové Město nad Metují, okr. Náchod
oba bratři jsou ve vaze v vazbě ve věznici MS Hradec Králové/
Jejich matka, pí Gerta Wonková, bydlí U nemocnice 869, Vrchlabí I, okres
Trutnov.

X

Martin Věchet z Trutnova šikanován SNB

Martin Věchet z Trutnova chtěl 30.4.1986 navštívit spolu s tříletým chlapcem své známé, manžele Polákovy, a to v obci Skalice u Hrochova Týnce, kde mají rekrační dům. Setkání se měli zúčastnit i další spořeční známí. Okolo 19,30 hod. byl Martin Věchet zastaven v blízkosti domu Polákových a bylo mu zabráněno pokračovat v cestě a dokonce jen dovést malého chlapce do domu Polákových. Nakonec chlapce předal dalším známým, kteří šli okolo, nesměl však po nich poslat zavazadlo s jídlem. Poté byl M. Věchet převezen do Hrochova Týnce, kde byl přes své protesty podroben osobní prohlídce /nebylo nic zabaveno/ a vyslychan na Polákovy. Propuštěn byl téhož dne, k Polákovým se dostal kolem 22. hodiny. Martin Věchet byl již v minulosti několikrát zadřžován v souvislosti s pořádáním hudebních koncertů na Trutnovsku.

X

Protijaderné demonstrace ve Vratislaví a v Lublani

Demonstrace proti nedstatku informací o jaderné katastrofě v Černobylu a o stavu zamoření vlastního území se konaly v polské Vratislaví a v jugoslávské Lublani. Ve Vratislaví demonstrovalo 2. a 9. května z podnětu organizace "Svoboda a mír" několi, set lidí, mj. s heslem "Jaderná smrt z Východu odlišná?" V Lublani se protestního průvodu zúčastnilo dne 12.5. tisíc a ž dva tisíce lidí. Svolavatelem demonstrace byl republikový výbor Svazu socialistického mládeže Slovinska a cíle demonstrace hodnotil pozitivně jugoslávský tisk a některí státní činitelé. Lublanská mírová skupina a polské hnuty Svoboda a mír si v této souvislosti vyměnily dopisy, v nichž si vyjadřují vzájemnou solidaritu. /-sp-/

XXXXX

XXXXXX

XXX

X

Přetiskování či jiné přebírání textů zveřejněných Infochem je v zásadě možné. Jde-li však o texty psané přímo pro Infoch, žádáme, aby byl při přebírání vždy uveden pramen. Bez uvedení pramene je možno převzít dokumenty Charty 77, sdělení VONS, petice, otevřené dopisy, jakž i texty, z jejichž uvedení je zřejmé, že nebyly psány jen pro Infoch.